

[Inge Krogh.]

Kristeligt folkeparti mener, at vi i højere grad bør sprede vore trafikinvesteringer over hele landet. Vil der ikke være mulighed for f. eks. at udbygge en jysk lufthavn? Der kan udmærket fra en jysk lufthavn være forbindelser til udlandet, ligesom der nu er charterforbindelser til udlandet.

Vi vil altså gerne være med til en revision eller en bearbejdning af projektet, idet vi godt kan se de ting, som taler for, at der skal være en lufthavn på Saltholm. Vi ved, at lufthavnen giver en betydelig valutaandtjening, og vi kan også se, at det er vigtigt med forbindelsen mellem Sverige og Danmark, og at man faktisk halvt har indgået en aftale.

Ib Nørlund (DKP):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Fuglsang, ikke kan være til stede, skulle jeg fremsætte nogle bemærkninger til belysning af kommunisternes synspunkter. Vi har jo ikke haft lejlighed til at følge tidligere folketings behandling i enkeltheder, og derfor må synspunkterne være af mere principiel art. Til gengæld kan det måske også have sin betydning at se folketingets behandling af disse problemer lidt udefra, for det indtryk, som i høj grad har nedfældet sig, er, at det igennem nogle årtier er lykkedes at gribe problemerne vedrørende de mest omfattende anlægsarbejder til udvikling af trafikforholdene an med en endog usædvanlig grad af planløshed. Man har ofte højtideligt vedtaget projekter og så bagefter ikke gjort noget som helst ved dem. Det er formentlig det, ministeren hentyder til i sin fremsættelsestale, når han taler om vankelmodighed og halvhjertethed.

Jeg skal indrømme, at jeg ikke er klar over, i hvilken grad stridende interesser bagved har spillet en rolle for disse ting, i hvert fald er det store entreprisinteresser, som er involveret, og deres veje er undertiden også noget uransagelige.

Men denne vankelmodighed er vel i særlig grad gået ud over hovedstaden. Det har

givet sig udtryk i den manglende udbygning af S-banesystemet, det har givet sig udtryk i den manglende oprettelse af den U-bane, der også så længe har været talt om, men som man mere og mere føler savnet af i hovedstaden. Det har også givet sig udtryk med hensyn til den beslutning om flyvepladsen, som er bestemmende for en række andre temmelig afgørende betingelser for hovedstaden og for Amager, og hvor man ikke kan komme videre med de projekter, man har med at gøre, eller overhovedet med planlægningen, fordi de helt grundlæggende ting stadig væk ikke ligger fast. Det står i høj grad i modsætning til, når militæret skal have lavet nogle ting. Så går det vældig rask, men over for disse temmelig afgørende civile ting har tempoet været et andet.

Derfor mener vi faktisk, at man kommer til situationer, hvor beslutninger, og også faste beslutninger, må tages, og efter vor opfattelse er man kommet dertil nu. Derfor må vi tage afstand fra det radikale forslag. Det vil faktisk betyde, at man begynder hele historien forfra igen og altså viderefører de lidet gloriøse traditioner, som findes.

I den forbindelse har vi i og for sig også en modvilje mod regeringens planer om at udskyde forberedelserne med et år. Navnlig for lufthavnens vedkommende er der, synes vi, grunde til, at det haster at få sat tingene i gang.

For det første er der problemet om støjplagen på Amager. I årevis har mange, mange beboere levet under forhold, som bringer mange af dem til fortvivlelse, som slider på nerverne, og mange tragedier har også forbindelse dermed. Befolkningen har jo kraftigt nok tilkendegivet sine protester og med meget stor enstemmighed bragt dem til udtryk. Jeg synes ikke, at man kan overhøre dem. Man forstår ikke, at myndighederne gang på gang har kunnet love at bringe problemerne til løsning eller begynde på arbejderne med dem for så at bryde disse forsikringer på ny.

Også i denne forbindelse kan der igen rej-